

Anne Julie Ragn Jensens bisættelsestale

Taler

Anne Julie Ragn Jensen
Hospitals-og sognepræst

Dato

3. januar 2024

Sted

Filips Kirke, Kastrupvej 55,
2300 København

Omstændigheder

Vita for Søren Julius Carl Bülow.

1. del

Vi er samlet i dag for at sige farvel til Søren.

Og det er svært at skulle sige farvel. Svært at skulle tale om Søren i stedet for at tale med ham, bliver suget ind i hans charme, lytte til alle hans røverhistorier. Blive grebet af hans livsmod og positive mind-set.

”Søren, som altid brugte flere penge end han havde” og som var bedre til at sætte i gang og være festens midtpunkt end til logistik og oprydning. For Søren var altid på vej til næste projekt, og det gjorde det svært for jer, som var omkring ham. Det har kostet venskaber. For det var sjovt at være sammen med Søren, men det kunne være krævende at være hans nærmeste.

Søren havde svært ved at acceptere, at det gik den forkerte vej. At han skulle dø. Og sådan er det vel for de fleste af os: Vi ved selvfølgelig godt, at vi skal dø en dag, men vi ”glemmer” det, fordi vi har så travlt med at leve. Og sådan havde Søren det også. Selv da vi talte sammen på hospitalet, så var hospitalssengen kun et midlertidigt stop for Søren, indtil han skulle videre. For der var en båd, der skulle sælges, heste, der skulle passes, musik, der skulle høres og selvfølgelig: alle jer!

Men med døden kan vi ikke forhandle. Den er det alvorlige bagtæppe for hele vores liv. For vi har kun et liv: der er kun en Søren. Og vores liv er ikke det sammen uden ham. Og Søren's liv havde heller ikke været det samme uden jer. Her til sidst havde Søren stunder, hvor han reflekterede over sit liv. Han havde lange fortrolige samtaler, især med dig Marianne, han blev fyldt af dyb

taknemmelighed og kærlighed til kvinderne i sit liv, til jer børn og venner.

Og selvom Søren ikke var en troende mand, så var det vigtigt for ham, at vi skulle sige farvel her i Filips Kirke. For her er han blevet konfirmeret: her har han gået i søndagsskole og til FDF. Han har siddet på de samme bænke, som I nu sidder på. Søren har erfaret betydningen af, at der er et sted, hvor vi altid er velkomne. Kirken har et sprog for det mest vidunderlige i livet, glæden og kærligheden, men også det sværeste, sorgen og forspildte muligheder. Salmerne og bibelhistorierne sætter ord på det at være menneske.

Søren har selv planlagt sin bisættelse, han har valgt salmerne og musikken. Og på den måde er Søren lige til det sidst den, der planlægger og sætter rammerne for fællesskab.

2. del

Søren var en rigtig amagerdreng. Og han voksede op med det positive mind-set, at han var den heldige! Søren råbte højt og løb aldrig tør for løgnehistorier. Han havde temperament og var impulsiv. Og det positive syn på tilværelsen, troen på, at det hele nok skulle gå, beholdt han lige til det sidste. Så Søren solgte ikke sin kæmpestore bil – heller ikke da han lå på palliativt afsnit: for han skulle ud at køre igen.

Søren var passioneret!

Søren var jo lidt af en samler. Han havde ting over alt. Og en rigtig krejler var han jo også. Han havde altid gang i en god handel: biler og både, der skulle købes og sælges. For Søren havde det særlige blik på tilværelsen, som altid så muligheder.

Søren var også en stor mand, som godt kunne lide masser af god mad og en god fest. Og så var motion ikke noget for ham. Her til sidst blev han meget reduceret af sygdom, men hans livsmod og optimisme fejlede ikke noget.

Sørens nok største passion var Country: fællesskabet som vel nok mere er en livsstil båret af kærlighed til musikken, til heste, til linedance med cowboyhat og støvler. Sørens cowboyhat ligger nu på kisten. Han har for sidste gang rejst til USA. Men mindet om Søren skal leve videre.

Marianne, du fortalte om, hvordan Søren fik besnakkert nogle politikere i Ishøj, stablet en Country Festival på benene, men havde ikke lige tænkt over, hvem der skulle hente musikerne i lufthavnen og hvordan. ”Og det gik jo fint” ville Søren sige, og ja, det gjorde det, fordi I var mange, som altid stillede op og løftede med. Det var ikke altid let. Slet ikke med to små børn.

I børn kan huske, at far tog jer med til alt. Også selvom det ikke altid var lige børnevenligt. Søren lavede mange ting sammen med jer: der var sejlturene til Flakfortet og besøg i et svensk sommerland. Søren var jo et stort legebarn. Men andre gange ville I nok ønske, at I have set og hørt lidt mere til far. I fire børn har mistet jeres far alt, alt for tidligt. Der var så meget, Søren skulle have oplevet, så meget han skulle have været en del af, som nu endegyldigt er forbi. Det er tungt for jer.

Og nu kommer der en tid til forsoning: en forsoning med alle de mange komplekse følelser, der er knyttet til det at miste sin far. En forsoning med det I fik, og det I gerne ville have haft, så I kan få fred. Og finde glæde, som I kan tage med jer ud i livet.

Da vi mødtes forleden dag, så talte vi om, hvor Søren er nu. Og I sagde, at I håber, at ”han er i Country himlen sammen med farfar, hvor der er fest og masser af god mad”. Men mest af alt så er han i jeres hjerter, i kærligheden, hvor han har sat sit fingeraftryk på jer, og det vil I for altid bære med jer ud i livet.

Fred være med Søren og fred være med os alle.

Amen!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Mindetale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anne-julie-ragn-jensens-bisaettelsestale>